

Laaja nykytaiteen esittely nähdään tammí-helmikuussa Sara Hildenin taidemuseossa Tampereella. Katselmus on koottu Pariisin modernin taiteen museossa nyt syksyllä esillä olleesta kansainvälisen nuorten biennaaliin töistä.

Näyttelyn kokoavat ja järjestävät Taiteilijaseura ja taidemuseo yhdessä Pariisin biennaalin toimiston kanssa. Teosten valinnasta vastaavat suomalaiset järjestäjät. Pariisissa marraskuun puolessa välin päättyneen näyttelyn jälkeen Suomi saa kierto-

näyttelyn ensimmäisenä.

Pariisin biennaaliin osallistuu Suomesta viisi taiteilijaa Martti Aihia, Marja Kanervo, Marika

Mäkelä ja Leena Luostarinen joko vesitöksillä tai maalauksilla sekä Olli Lyytikäinen valokuvoin. Ikäraja Pariisin näyttelyssä on 35 vuotta.

Biennaalin teoksia Sara Hildenin taidemuseossa

Sara Hildenin taidemuseossa nähtävä näyttely jakautuu kolmeen osastoon: kuvataide, video ja ääni. Kuvataiteen osastoon tulee mukaan viidenkymmenen taiteilijan töitä. Euroopan maiden ohella ovat edustettuina niin Latinalainen Amerikka kuin Japani ja Yhdysvallatkin.

Vuodesta 1959 lähtien kahden vuoden välein järjestetty Pariisin biennaali oli edellisen kerran esillä maassamme syksyllä 1981, silloinkin Sara Hildenin taidemuseossa.

TAMPEREEN UUTiset

Tampere

65.000 14/1/83

● Kuvassa biennaalin ranskalaiselle supportsurface-suuntaukselle ominaisia teoksia, joissa tausta on osa työtä.

Pariisin biennaalin uudet tuulet

Pariisin biennaali on kansainvälinen nykytaiteen näyttely, joka on järjestetty joka toinen vuosi Pariisin Modernin taiteen museossa vuodesta 1959 lähtien. Suomessa ja Sara Hildenin taidemuseossa Pariisin biennaali on toista kertaa. Biennaalin osallistujat ovat nuoria, alle 35-vuotiaita taiteilijoita.

Amanuenssi Kaarina Rissanen painottaa vuotta 1982, sillä molemmat suuret biennaalit, Venetsia ja Pariisi, samoin kuin Kasselin joka viides vuosi järjestettävä Documenta sekä Berliinin Zeitsgeist-näyttely

osuvat samalle vuodelle. Merkittävää se on Rissanen mukaan siksi, että niin paljon uusia taidetta osui samalle vuodelle, vuodelle, jonka aikana taiteesta on myös kirjoitettu poikkeuksellisen paljon.

— Pariisin biennaalilla on erilainen luonne verrattuna esimerkiksi Documentaan tai Venetsiaan, koska sillä on kokeileva luonne (taiteilijoiden nuoruus!); siitä näkee mihin taide on menossa.

— Se on epäkaupallinen ja antaa todellakin mahdollisuuden uusille taiteilijoille, joilla ei

ole vielä nimeä. Se, mikä minusta on kiva, on että me saadaan Suomeenkin tällainen näyttely, Rissanen sanoo.

Näyttely ei ole kokoonpanoltaan aivan sama kuin Pariisissa, ei aivan yhtä laaja. Tampereelle on valittu kattava läpileikkaus siten, että painotetusti on esillä uusi figuratiivinen maalaus sekä siihen liittyvä ekspressionistinen ilmaisu, jolla on keskeinen merkitys kansainvälisessä nykytaiteessa.

— Painotetusti on esillä Suomi, Länsi-Saksa, Italia ja eten-

kin Ranska, Pohjoismaat ja näistä erityisesti Norja, Islanti ja esimerkiksi Meksikosta on paljon töitä. Keskeistä on se, että tämä on hyvin moni-ilmeistä taidetta, jossa kuitenkin on tuotu esille tällaisia kansallisia piirteitä.

— Tuntuu siltä, että taiteesta etsitään identiteettiä, katsotaan taaksepäin, arvioi Rissanen.

Italiassa on tällä hetkellä vallalla ns. transavatgarde, jolla tarkoitetaan subjektiivista taidetta, henkilökohtaisiin elämyksiin ja kokemuksiin perustuvaa taidetta, jossa silti katsotaan taidehistorian eri kausiin; taiteilijoiden töissä täytyy olla merkki siitä, mitä he haluavat kertoa itsestään ja suhteestaan ympäristöönsä. Kaikista tunnusomaisinta on uusekspressionistinen ilmaisu.

Länsi-Saksassa puhutaan Rissanen mukaan tällä hetkellä uusberliiniläisyydestä; taiteilijat elävät diskoissa ja heidän työnsä heijastelevat tätä ympäristöä sekä rockmusiikin henkeä, eikä juuri lainkaan yhteiskunnallisuutta (vastaava ilmiö näkyy Rissanen mukaan kaikkialla); Itä-Saksa ja Länsi-Saksa lähestyvät toisiaan, Itä-Saksan uudessa maalaustaiteessa lähdetään usein Otto Dix -pohjalta. Ranskassa puolestaan keskitytään suuntaukseen, jota kutsutaan supportsurface (=kehys ja pinta), joka pyrkii eroon neliö- tai suorakaidemuotoisesta pinnasta. Pohjoismaissa ollaan taas kiinnostuneita perinteisestä käsityötaidosta, mihin viittaavat mm. näyttelyssä esillä olevat norjalaiset, uusromanttiset työt.

Yhteisenä piirteenä nykytaiteessa on myös se, että teokset ovat suurikokoisia, ne on tarkoitettu museoihin ja laitoksiin, ei koteihin; eikä niitä ole tehty kestäviksi taidearteiksi; ne ovat kokeilumielen tuloksia. Näihin töihin ja tyyliin voitiin tutustua Sara Hildenin taidemuseossa sunnuntaista lähtien, museo on avoinna joka päivä klo 11–19; yleisöesittelyt ke klo 12 ja 18, la ja su klo 14.